

ΜΑΘΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΟΥ
ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕ
ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ

ΛΑΝΤΖΑ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟ-ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Τι συμβαίνει στον χώρο του Επισιτισμού?

Ο χώρος του επισιτισμού, δηλαδή των επιχειρήσεων εστίασης, ταχυφαγείων, καφέ μπαρ και ξενοδοχείων, αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι της οικονομικής δραστηριότητας στην Ελλάδα, ιδιαίτερα μετά την ταχύτατη ανάπτυξη της τουριστικής βιομηχανίας ήδη από τη δεκαετία του 60'. Καταλαμβάνει έτσι, πολύ σημαντική θέση στον καθορισμό όλων των βασικών δεικτών της Ελληνικής οικονομίας και κυρίως του ίδιου του ΑΕΠ. Ως αποτέλεσμα η ίδια η εργατική δύναμη που τροφοδοτεί αυτόν τον κύκλο εργασιών είναι η πολυπληθέστερη στη χώρα μας. Από πρόσφατη μελέτη του IOBE υπολογίζεται σε **740.000 εργαζόμενους** - άμεσες και έμμεσες θέσεις εργασίας. Από αυτή τη σκοπιά η συνδικαλιστική παρέμβαση στον χώρο αυτό αποκτά βαρύνουσα σημασία. Στην προσπάθεια αυτή έχει ωστόσο αξία να μπορέσουμε να εξετάσουμε την ίδια τη διάρθρωση των επιχειρήσεων αυτών, της φυσιογνωμίας τους, του ρόλου τους στην παραγωγή και κυρίως τους όρους κάτω από τους οποίους αναπαράγεται στο εσωτερικό τους η εργατική δύναμη.

Με αυτή την έννοια
κάτω από την ομπρέλα
επισιτισμός συνυπάρχουν
διαφορετικού τύπου
επιχειρήσεις εστίασης

Αλυσίδες μαζικής εστίασης – Ταχυφαγεία

1 Πρόκειται για επιχειρήσεις που γνώρισαν ιδιαίτερη ανάπτυξη την τελευταία 20ετία, αρκετά πιο πρόσφατες δηλαδή στην Ελληνική οικονομία έχοντας ωστόσο αρκετά μεγάλο όγκο εργασιών. Η εταιρική δομή τους είναι σε μεγάλη βαθμό προσαρμοσμένη σε πρότυπα του εξωτερικού από όπου και έλκουν την καταγωγή τους, είτε ως κεφάλαια βλέπε Mc Donalds, Kfc, Pizza Hut, είτε ως μοντέλο λειτουργίας Goodys Everest, Γρηγόρης κλπ. Πρόκειται για Α.Ε με κάθετη ιεραρχική δομή και πλήρη παρουσία στο σύνολο σχεδόν της επικράτειας που απασχολούν μεγάλο αριθμό εργαζομένων τους οποίους αναλαμβάνουν να εκπαιδεύσουν οι ίδιοι. Η εργασία είναι πλήρως καταμερισμένη, με υψηλό δείκτη εξειδίκευσης και ομογενοποίησης ως προς το αποτέλεσμά της. Εφαρμόζουν σε μεγάλο βαθμό την εργατική νομοθεσία, την οποία και επηρεάζουν αν δεν την καθορίζουν μέσω της διαπλοκής τους με την πολιτική εξουσία, δεν έχουν μαύρη εργασία ενώ οι μισθοί που παρέχουν κινούνται πάντα στα κατώτατα όρια που προβλέπουν οι συμβάσεις. Συνήθως η ένταση της εργασίας σε τέτοιου είδους επιχειρήσεις είναι ιδιαίτερα μεγάλη και αυτό είχε ως αποτέλεσμα -στην προ κρίσης εποχή- η παραμονή ενός εργαζόμενου σε αυτήν να είναι χρονικά περιορισμένη και να διακρίνεται από το στοιχείο του επιβιώσιμου, ως το τελευταίο σκαλοπάτι πριν την ανεργία.

Καφε - Μπαρ - Εστιατόρια

2 Η “ραχοκοκαλιά” του επισιτισμού στην Ελλάδα, η παλαιότερη ιστορικά κατηγορία επιχειρήσεων του κλάδου και σίγουρα η πολυπληθέστερη σε όγκο, κύκλο εργασιών, εργαζόμενους και κυρίως “ιδιοκτητών”. Πρόκειται για επιχειρήσεις χαμηλότερου καταμερισμού εργασίας, μηχανοργάνωσης και παραγωγικότητας, με λιγότερους ή και με ελάχιστους εργαζόμενους και με ακαθόριστο πλαίσιο λειτουργίας. Είναι ο πιο ευπαθής χώρος σε ζητήματα τήρησης της εργατικής νομοθεσίας, όπου κυριαρχεί ένα οικογενειοκρατικό μοντέλο λειτουργίας που συνήθως δεν τηρούνται ούτε οι τυπικές δεσμεύσεις απέναντι στους εργαζόμενους. Είναι με αυτή την έννοια και ο χώρος όπου σημειώνεται μεγαλύτερο να αναπτυχθούν. Η ραγδαία είσοδος σε αυτόν τον χώρο εργαζομένων φοιτητών με χαμηλές προσδοκίες και προσωρινή παραμονή, ενέτειναν ακόμα παραπάνω την δυσχερή θέση των συνθηκών εργασίας. Το τελευταίο διάστημα ειδικά κάτω από το βάρος της κρίσης είναι ένας χώρος που παρατηρείται έξαρση νέων επιχειρήσεων καθώς συνδυάζουν το πλεονέκτημα της χαμηλής επένδυσης, του εύκολου και άμεσου κέρδους, της χαμηλής ειδίκευσης καθώς και την απουσία ελεγκτικών μηχανισμών. Είναι επίσης καταφύγιο μακροχρόνια ανέργων όπου αδυνατούν να βρουν εργασία στον τομέα ειδίκευσης τους, ανοίγοντας επιχειρήσεις όπου στην ουσία αυτοαπασχολούνται (τα συνεταιριστικά καφενεία σε κάποιο βαθμό είναι μια σύγχρονη εναλλακτική εκδοχή αυτού ακριβώς του πράγματος).

Ξενοδοχεία - Τουρισμός

3 Η “βαριά βιομηχανία” της Ελλάδας, όπου η εδραίωσή της ξεκινάει τα μεταπολεμικά χρόνια και αναπτύσσεται ραγδαία τη δεκαετία του 70. Σε αυτό συντέλεσε μια σειρά από επενδύσεις μεγάλων διεθνών κεφαλαίων και ξενοδοχειακών αλυσίδων, Hilton, intercontinental, Marriott και ακολούθησαν και εγχώρια κεφάλαια με έδρα κυρίως τα νησιά και την Κρήτη. Δεν λείπουν ωστόσο και μικρότερες ξενοδοχειακές μονάδες με χαμηλότερες διαθεσιμότητες κλινών ή ακόμη και μικρά καταλύματα ή ενοικιαζόμενα δωμάτια μικροϊδιοκτητών που έχουν κάποιες θέσεις εργασίας αλλά τις περισσότερες φορές περιορισμένες. Τα μεγάλα ξενοδοχεία αποτελούν ιδιαίτερα μαζικούς χώρους εργασίας, όπου ευνοείται η ανάπτυξη συνδικαλιστικών πρακτικών, γι αυτό και τυχόν κρούσματα εργοδοτικής αυθαιρεσίας βρίσκουν αντιστάσεις από τους εργαζόμενους και τα εργοστασιακά σωματεία. Σε μεγάλο βαθμό η εργασία στις επιχειρήσεις αυτές έχει το στοιχείο της μονιμότητας ή τουλάχιστον της προσδοκίας της, καθώς οι εργαζόμενοι απασχολούνται για πολλά χρόνια και συνταξιοδοτούνται από αυτά. Επειδή είναι επιχειρήσεις υψηλής ειδίκευσης -πάνω από 30 ειδικότητες- η αντικατάσταση του προσωπικού είναι αρκετά ακόμα και μέσα στην κρίση παρουσιάζουν την εξής ιδιαιτερότητα: Από την μία διατηρούν σχετικά αλώβητη την κερδοφορία τους, από την άλλη όσο και αν έχει συμπίεσει το εργατικό κόστος, δεν έχουν υποστεί συντριπτικό χτύπημα τα εργασιακά δικαιώματα καθώς είναι από τους λίγους χώρους όπου υπάρχει σε ισχύ ΣΣΕ (με μείωση 15% βέβαια...), μετά τη λήξη της μετενέργειας. Είναι ένας χώρος όπου το ελληνικό κεφάλαιο στοιχηματίζει πολλά και το επόμενο διάστημα θα είναι δείκτης για το που επιθυμεί να πάνε τα πράγματα.

Για την συνδικαλιστική κατάσταση στον Κλάδο

Είναι γεγονός ότι το προηγούμενο διάστημα ο χώρος του επισιτισμού είχε εξαιρετικά χαμηλό έως ανύπαρκτο ποσοστό συνδικαλιστικής παρέμβασης. Εξαιρέση αποτελούν κυρίως τα μεγάλα ξενοδοχεία και κάποιες αλυσίδες στον κλάδο (πχ ζαχαροπλαστειών), όπου ως μαζικοί χώροι αναπαράγονταν συνδικαλιστικές πρακτικές και διαδικασίες βάσης που προωθούσαν την λογική της συλλογικής διεκδίκησης .

Τα προβλήματα θεωρούμε ότι είχαν να κάνουν με μια σειρά από παράγοντες, πέραν των περιορισμένων δυνατοτήτων συνδικαλιστικής παρέμβασης στον ιδιωτικό τομέα. Βασικότερος θα λέγαμε ότι ήταν η, μέχρι πρότινος τουλάχιστον, χαμηλή προσδοκία των ίδιων των εργαζόμενων από την εργασία τους. **Μια εργασία ταυτόσημη του επιβιωσιμού, της παροδικότητας, του πρόσκαιρου χαρακτήρα μέχρι να βρεθεί η “καλή” η δουλειά.** Η απασχόληση ενός σημαντικού κομματιού φοιτητών με ανύπαρκτες απαιτήσεις, ελαστική εργασία, ως επί το πλείστον μαύρη και ανασφάλιστη, είναι μια πραγματικότητα που πιέζει προς τα κάτω το σύνολο των εργαζομένων στον κλάδο. Η τεράστια αύξηση της ανεργίας και της ημιεργασίας μειώνει μισθούς και μεροκάματα ειδικότερα των νέων εργαζομένων (φόβος της απόλυσης), γενικεύει την ελαστική-ανασφάλιστη εργασία κάνοντας την κανόνα και όχι εξαιρέση, ενώ σε επίπεδο ταξικής συνείδησης, η απογοήτευση, η απώλεια της ελπίδας, η μείωση της αυτοπεποίθησης, η «συνθηκολόγηση», και ο συμβιβασμός είναι τα βασικά ψυχολογικά επακόλουθα.

Σε αυτή την ιδιαίτερη κατάσταση έρχεται να προστεθεί η νέα μεγάλη επίθεση των κυβερνήσεων της τελευταίας πενταετίας , καθώς και οι επιδιώξεις της Ε.Ε σε ότι έχει να κάνει συνολικά με την εργασία, αλλά και πιο ειδικά στον κλάδο. Η προώθηση του μοντέλου των voucher-τουρισμού, μεταφέρει ένα μέρος του κόστους εργασίας και του κόστους ασφάλισης από τον εργοδότη στο κράτος και από αυτό στους εργαζόμενους μέσω της φορολογίας, προσθέτει άλλον ένα διαχωρισμό μεταξύ των εργαζομένων ενώ ταυτόχρονα δεν επιτρέπει καμία διεκδίκηση από τους εργαζόμενους-ωφελομένους (καμία άδεια, δυνατότητα συνδικαλιστικής δράσης, κλπ.) αφού την διαμεσολάβηση ανάμεσα σε εργαζομένους και εργοδότες την αναλαμβάνει το ίδιο το κράτος μέσω του ΟΑΕΔ .

Σε αυτήν την εντελώς νέα κατάσταση όμως, όλο και περισσότεροι βλέπουν τον εαυτό τους και την εργασία τους στον κλάδο με πιο μόνιμο τρόπο, δημιουργώντας ευνοϊκότερες συνθήκες συνδικαλιστικής και αγωνιστικής παρέμβασης. Σε αυτό το πλαίσιο ανοίγει και η συζήτηση για την συνδικαλιστική δράση στον κλάδο.

Στην περίοδο που διανύουμε, ένα από τα κεκτημένα που επιτίθενται οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων και οι παρατρεχάμενοι τους, είναι η ίδια η δυνατότητα που έχει ο κάθε εργαζόμενος να οργανώνεται σε σωματεία και συνδικάτα, να συνδικαλιζείται ελεύθερα και να διεκδικεί καλύτερους όρους εργασίας για αυτόν αλλά και τους υπόλοιπους συναδέλφους του. Αυτή η επίθεση κινείται κυρίως πάνω σε δύο κατευθύνσεις. Αρχικά εξωτερικά, μέσω της καθημερινής προπαγάνδας των καθεστωτικών ΜΜΕ, που στοχεύουν στην πλήρη απαξίωση των συνδικάτων στα μάτια των ίδιων των εργαζομένων και οριακά αναγόμενους την συνδικαλιστική δράση ως κύριο αίτιο της κρίσης. Κυρίως όμως εσωτερικά, με την χειραγώγηση του ίδιου του εργατικού κινήματος και των σωματείων από επαγγελματίες εργατοπατέρες που έχουν καταφέρει με την στάση τους όχι μόνο να απομακρύνουν την πλειοψηφία των εργαζομένων από τα σωματεία αλλά και να μετατρέψουν ακόμα και τις πιο μαζικές και μαχητικές οργανώσεις, σε ακίνδυνα όργανα ταξικών συμβιβασμών και πελατειακών σχέσεων με τα κόμματα που κυβερνούσαν τόσα χρόνια. Σημαντικό ρόλο σε αυτή την διαδικασία διάλυσης του συνδικαλιστικού κινήματος έπαιξε και η γραφειοκρατική λειτουργία των σωματείων (απουσία συνελεύσεων και διαδικασιών βάσης, ταύτιση του σωματείου με το Διοικητικό συμβούλιο) που δεν επιτρέπει στην πλειοψηφία των εργαζομένων να παίρνουν μέρος σε αποφάσεις που παίρνονται όχι μόνο ερήμην τους αλλά και πολλές φορές ενάντιά τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του τρόπου συνδικαλιστικής παρέμβασης είναι η Ομοσπονδία Επισιτισμού - Τουρισμού - Ξενοδοχείων. Εκεί η πλειοψηφία ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ λειτουργεί σαν το μακρύ χέρι των αφεντικών στον κλάδο. Χαρακτηριστικό (αλλά δυστυχώς όχι μόνο) παράδειγμα της δουλικότητας της ηγεσίας της Ομοσπονδίας είναι η υπογραφή μειώσεων 15% το 2012 στο χώρο των ξενοδοχείων και η επικύρωσή της στη συνέχεια, την στιγμή που ο κλάδος κατέγραφε κέρδη ρεκόρ.

Στον αντίποδα της Ομοσπονδίας, δραστηριοποιείται Συνδικάτο Επισιτισμού - Τουρισμού - Ξενοδοχείων. Στην Αθήνα όμως που είναι και ο χώρος δράσης της οργάνωσης και ενεργοποίησή της στο συνδικάτο έχει να αντιμετωπίσει μια σειρά προβλημάτων. Από τον κατακερματισμό του κλάδου σε χιλιάδες μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις, την αραιή συνδικαλιστική πυκνότητα του ιδιωτικού τομέα, το περιορισμένο διάστημα εργασίας και τις ελαστικές σχέσεις, τον δεσποτισμό και την αυταρχικότητα των αφεντικών στους χώρους δουλειάς ακόμα και οργανωμένα εγκληματικά κυκλώματα. Σε αυτές τις προβληματικές πρέπει να συνυπολογίσουμε ότι το συνδικάτο επισιτισμού συσπειρώνεται στο ΠΑΜΕ, που θέτει όρια στην γείωση, στην απευθύνσή του και στις δυνατότητες του να μαζικοποιηθεί και να εκφράσει την πλειοψηφία των εργαζομένων της πόλης. Σε αυτό παίζει ρόλο και ότι συμμετέχοντας αποκλειστικά και μόνο στους αγώνες που η ηγεσία του ΠΑΜΕ θεωρεί σημαντικούς βρίσκεται πολλές φορές έξω από τις μικρές ή μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις που ξεσπάνε τα τελευταία χρόνια.

Θεωρούμε όμως ότι το συνδικάτο επισιτισμό είναι το μόνο που στον χώρο της Αττικής εκπροσωπεί μια κρίσιμη μάζα εργαζομένων (2800 ψηφίσαν στις προηγούμενες εκλογές) και που έχει τις δυνατότητες να υποστηρίξει και με υλικούς όρους τους εργαζόμενους στον κλάδο. Διατηρώντας τον ταξικό του χαρακτήρα μήπε μπροστάρής στους αγώνες για τα βαρέα και ανθυγιεινά, τις συμβάσεις και τους εποχικούς, με σημαντικές πρωτοβουλίες για τον εκδημοκρατισμό των διαδικασιών του όπως είναι τα ανοιχτά Διοικητικά συμβούλια και τα τοπικά παραρτήματα.

Τέλος το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων που δημιουργήθηκε πριν μερικά χρόνια με στόχο να δράσει ανεξάρτητα από το συνδικάτο και να εκπροσωπήσει τον κόσμο που δεν εκφραζόταν από αυτό αν και έχει δώσει και συνεχίζει να δίνει σημαντικούς αντιεργοδοτικούς αγώνες, δεν έχει καταφέρει να σπεριώσει σαν μια δύναμη που θα μπορέσει να καλύψει όλους τους εργαζόμενους του κλάδου

Η αναποτελεσματικότητα όμως τελικά των πρακτικών του συνδικαλιστικού κινήματος είναι και αυτή που θέτει επιτακτικά το ζήτημα της οργάνωσης από τα κάτω, μας οπλίζει για μια νέα προσπάθεια των δυνάμεων μας στον κλάδο που θα καλύπτει κάθε αδυναμία των σωματείων, θα βάλει μπροστά την συνολικότερη υπεράσπιση των δικαιωμάτων στον κλάδο, όχι ανταγωνιστικά από την υπάρχουσα συνδικαλιστική δομή, ούτε με την προσπάθεια για νέο σωματείο και την περαιτέρω διάσπαση των εργαζομένων. **Πρέπει να σκεφτούμε και να δράσουμε πρωτότυπα τόσο εντός των υφιστάμενων δομών, όσο και εκτός αυτών, όπου θέτουν όρια στην δράση και την παρέμβαση μας.** Μια προσπάθεια που θα ξεπερνάει και τις προηγούμενες αδυναμίες μας αλλά θα ξεπερνάει και τον ίδιο μας τον εαυτό ώστε να ξαναμπεί σε κίνηση η μεγάλη μάζα των σκληρά εκμεταλλευόμενων εργαζομένων της πιο βαριάς βιομηχανίας της χώρας.

για μια μαζική κίνηση εργαζομένων στον κλάδο !

Το πιο κρίσιμο ερώτημα που καλούμαστε να απαντήσουμε όμως στη σημερινή συγκυρία είναι με ποιο όχημα μπορούμε να παρέμβουμε και να αλλάξουμε τους συσχετισμούς όχι μόνο στον κλάδο αλλά και στο ευρύτερο εργατικό κίνημα που περνάει την πιο βαθιά κρίση των τελευταίων δεκαετιών. Ποιό είναι το πολιτικό όχημα το οποίο θα μπορούσε να συσπειρώσει τους εργαζόμενους στον χώρο του επισιτισμού σπάζοντας τους διαχωρισμούς που διαμορφώνει ο καταμερισμός εργασίας εντός του κλάδου; Με ποιο τρόπο θα μπορούσε να στηθεί παρέμβαση η οποία θα μπορεί να φτάνει σε κάθε εργαζόμενο ακόμα και στο τελευταίο μαγαζί της Αθήνας; Ποιά πρέπει να είναι η στάση ενός μαχόμενου συνδικαλιστή στον κλάδο απέναντι στα μικρά και μεγάλα ζητήματα που εμφανίζονται στον χώρο εργασίας; Θεωρούμε ότι τρία είναι τα βασικά χαρακτηριστικά γύρω από τα οποία θα μπορέσει να χτιστεί μια μαζική πρωτοβουλία που θα μπορέσει να αλλάξει την υπάρχουσα κατάσταση στον κλάδο.

Θα πρέπει να καταφέρει να ξανακάνει οικεία στους εργαζομένους μια ταξική πολιτική γραμμή με μαζικό λόγο και σύγχρονη φυσιογνωμία. Μια μάχιμη παρέμβαση στο

σήμερα θα πρέπει να μπορεί να οργανώνει την αναζήτηση κάθε εργαζόμενου, να πολιτικοποιεί ακόμα και την πιο μικρή μάχη στον χώρο δουλειάς, να αναδεικνύει κάθε στιγμή και με κατανοητό τρόπο ότι η μοναξιά που μπορεί να νιώθει κάθε στιγμή ο εργαζόμενος απαντιέται μόνο με τη συλλογική δράση, την αλληλεγγύη και τον καθημερινό αγώνα, όχι μόνο για τα κεκτημένα αλλά και για το κάτι παραπάνω. Τελικά, όμως, θα πρέπει να επιμένει, όταν της δίνεται η ευκαιρία, μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων και να δείχνει ότι ο κάθε αγώνας κρύβει μέσα του την ίδια την δυνατότητα της ανατροπής της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης από κάθε αφεντικό.

Πρέπει επίσης να καταφέρουμε να αναδείξουμε μια φιγούρα αγωνιστή που είναι πρωτοπόρος με τη δράση του όχι μόνο στον δρόμο, αλλά κυρίως μέσα στο χώρο εργασίας του. Αυτό είναι αναντικατάστατο κομμάτι μιας ταξικής παρέμβασης, καθώς έτσι, όχι μόνο αποδεικνύεται έμπρακτα ότι ένας άλλος συνδικαλισμός είναι εφικτός σε κάθε χώρο δουλειάς, αλλά και ότι είναι δυνατό μέσω της πρακτικής να μετατοπίζεις τις συνειδήσεις των συναδέλφων σου κάθε στιγμή. Ειδικά στον κλάδο του επισιτισμού όπου οι απαιτήσεις των αφεντικών μπορεί να φτάσουν σε παράλογα επίπεδα, είναι αναγκαίο να προτάξουμε ότι κάθε μικρός συμβιβασμός σταδιακά μπορεί να οδηγήσει πολύ εύκολα σε πλήρη υποταγή στην αυθαιρεσία του εργοδότη. **Στον αντίποδα αυτού, πρέπει να προτάξουμε την λογική ότι ακόμα και οι μεγαλύτεροι αγώνες ξεκινάνε από τις πιο μικρές αρνήσεις: από ένα όχι απέναντι στις απλήρωτες υπερωρίες, όχι στο να κάνεις τα γλυκά μάτια στον πελάτη, όχι στο να κάνεις το χαμάλη, τον μογογιατζή, το παιδί για όλες τις δουλειές.**

Τέλος, πρέπει να αναπτύξουμε μορφές οργάνωσης που θα ξεφεύγουν από την λογική ότι μια συνδικαλιστική κίνηση είναι απλά και μόνο η μεταφορά των προταγμάτων ενός πολιτικού φορέα στα συνδικάτα. Να συγκροτήσουμε δομές οι οποίες θα είναι ανοιχτές και προσίτες σε κάθε εργαζόμενο που βιώνει την καταπίεση στην δουλειά του και θέλει να οργανωθεί και να παλέψει. Η δημιουργία παραρτημάτων του συνδικάτου σε κάθε γειτονιά μπορεί να πλέξει εκείνο το δίκτυο, το οποίο θα μαζεύει από παντού όλες τις αγωνιστικές συνειδήσεις και δράσεις στον κλάδο, ενώ παράλληλα η προώθηση αμεσοδημοκρατικών και μαζικών διαδικασιών εντός των παραρτημάτων θα τροφοδοτήσει το συνδικάτο με μια νέα δυναμική, αυτήν της εργατικής πολιτικής "από τα κάτω". Σε ένα επόμενο βήμα, οι δομές αυτές θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα, πέρα από των αγωνιστική προώθηση των αιτημάτων του κλάδου, να επικοινωνούν και να συντονίζονται με κάθε αγωνιστική παρέμβαση, που ξεπηδά στους κόλπους της γειτονιάς, όπως μπορεί να είναι δράσεις ανέργων ή άλλες κλαδικές κινητοποιήσεις. Επιπλέον, είναι αναγκαία για τον οριζόντιο διάλογο των εργαζόμενων στο χώρο του επισιτισμού η δημιουργία μιας έντυπης και ψηφιακής εφημερίδας, η οποία θα δίνει τη δυνατότητα για μια άλλου τύπου ενημέρωση του συνόλου των εργαζομένων. Κυρίαρχα όμως πρέπει ο πολιτικός μας λόγος να είναι βγαλμένος μέσα από την ίδια την καθημερινότητα ενός εργαζόμενου στον κλάδο, να μπορεί ο καθένας που θα έρχεται σε επαφή με τα υλικά μας να βλέπει σε αυτά τις δικές του ανησυχίες και προβληματισμούς.

διεκδικούμε

ΕΝΙΑΙΟ ΜΙΣΘΟ-ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΑΝΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ / ΓΕΝΝΑΙΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ
ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΕ ΒΑΘΜΙΔΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ
ΚΑΤΩΧΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΟΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ
ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ ΕΝΣΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ
ΆΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΣΣΕ, ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟΛΥΣΗΣ, ΜΑΘΗΤΕΙΑ
ΚΑΜΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΩΝ
ΠΛΗΡΩΜΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ
ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΠΟΧΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΝΑ ΚΛΑΔΟ
5ΗΜΕΡΟ-7ΩΡΟ-35ΩΡΟ / ΜΟΝΙΜΗ & ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ / ΠΛΗΡΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗ
ΠΛΗΡΗΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ
ΣΥΝΤΑΞΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΕ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΟ ΗΛΙΚΙΑΣ
ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ / ΆΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΟΣΩΝ ΑΠΟΛΥΘΗΚΑΝ
ΆΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ
ΕΠΙΔΟΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ / ΔΩΡΕΑΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ -ΕΕ -ΔΝΤ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ. ΚΑΝΕΝΑ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ.
ΠΑΥΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ - ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ. ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΚΑΙ ΕΕ

ΛΑΝΤΖΑ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΤΙΤΙΣΜΟ-ΤΟΥΡΙΣΜΟ